

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Polgár Csaba ügyvéd (1054 Budapest, Alkotmány u. 31. II/7.) által képviselt (.....) felperesnek a dr. Molnár Zoltán ügyvéd (6721 Szeged, József Attila sugárút 4. III/3.) és ifj. dr. Gábor László ügyvéd (1137 Budapest, Szent István krt. 18.) által képviselt (.....) I. r. és a (.....) II. r. alperes és a dr. Zsögöny Ilona ügyvéd ügygondnok (1138 Budapest, Szent István park 22.) által képviselt (.....) III. r. alperes elleni vételár megfizetése iránti perében a Fővárosi Bíróság 2007. szeptember 18-án kelt 7.G.40.707/2007/7. számú ítéletével szemben az I. és II. r. alperes fellebbezése folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti; I-II. r. alperest marasztaló ítéleti rendelkezését - a perköltségre is kiterjedően - megváltoztatja, e körben a keresetet elutasítja;
egyebekben - a másodlagos kereseti kérelem - az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítja.

Kötelezi felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg I-II. r. alperesnek, mint együttes jogosultaknak 12.000.000 (tizenkétfélmillió) forint első- és másodfokú együttes perköltséget, az államnak - külön felhívásra - 3.600.000 (hárommillió-hatszázézer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A hatályon kívül helyezett rész tekintetében felperes másodfokú perköltségét 1.000.000 (egymillió) forintban, III. r. alperes ügygondnokának másodfokú díját 150.000 (százötvenezer) forintban állapítja meg.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Felperes, valamint a perben nem álló (.....), a (.....), a (.....), a (.....), az cég (.....) gyógyászati, ortopédiai termékek gyártására és forgalmazására szakosodott cégcsoport tagjai.

A termékek magyarországi piacra bevezetésekor a cég exportmenedzsere (.....)-bel a székhelyű ügyvezetőjével, tulajdonosával vette fel a kapcsolatot, s e cégen keresztül kezdte meg a termékek magyarországi forgalmazását.

A termékek megrendelése közvetlenül a gyártó cégektől történt.

Az 1999. szeptember 24-én felszámolás alá, majd 2001. január 24-én a cégjegyzékből törlésre került.

Ezt megelőzően 1998-ban megalapította a székhelyű céget, majd ez a cég 1998. szeptember 28-án megalapította az-vel azonos székhelyű I. r. alperest. A székhelyű 2003. május 5-ig volt az I. r. alperes tulajdonosa, míg ugyanezen időszakban ügyvezetője. Ugyancsak érdekeltségi körébe tartozott még a és a cég is. 1999. október 6-án pedig bejegyezték a szintén tulajdonában álló székhelyű III. r. alperesi céget, amelynek 2003. május 15-ig volt tulajdonosa és igazgatója. (Ezt követően az új tulajdonos és igazgató, a nyilvántartási adatok szerint, szám alatti lakos lett.)

I. r. alperesből kiválással 2003. november 12-én jött létre az II. r. alperesi jogelőd, mely 2004. június 23-án beolvadt II. r. alperesbe.

I. r. alperes részéről eljárva alkalmazott 1998. október 19-i levelében azt közölte, a Inc-vel, hogy „mostantól valamennyira,ra,ra ésra vonatkozó megrendelésünk az cégen keresztül történik”. Kérte, hogy a számlákon eredetigazolásokon és egyéb, a szállítmányt kísérő dokumentumokon vevőként e cég nevét és címét tüntessék fel. A levél azt is tartalmazza, „Megrendelőinken is az lesz a vevő, ugyanakkor felhívjuk a figyelmét, hogy nevünk kivételével a szállítási cím továbbra is a következő;,”.

1998. december 16-i levelében I. r. alperesi alkalmazott a cég bélyegzőjével ellátott levelében pedig arról tájékoztatta a Inc-t, hogy az új címük, másrészt egy későbbi szállítmánnyal kapcsolatban kérte, a számlán vevőként a

..... céget tüntessék fel, míg címzettként aause Budapest (vámszabadraktár) szerepeljen.

(Felperes ezt követően az 1999. augusztus 1-jén kelt 102029 számú és a május 8-án kelt 103422 számú számláját a vevőnek állította ki, és I. r. alperes címére küldte meg.)

A felek a termékek kereskedelmének, forgalmazásának hosszú távú szabályozását meghatározó írásbeli keretszerződést nem írtak alá. E tárgyban 1999-ben a felperes elnöke ugyan átadott egy Forgalmazói (disztribúciós) megállapodás tervezetetnak, amelyben félként felperes és I. r. alperes volt megjelölve. A tervezet 2.3. pontja egyebek mellett azt is tartalmazta: „A jelen megállapodás egyetlen rendelkezése sem értelmezhető olyan rendelkezésként, amely megtiltana a Vállalat számára a termékek értékesítését bármely személy, vagy cég számára”. I. r. alperes azonban végül a tervezetet nem fogadta el.

I. r. alperes (..... alkalmazott) 1999. november 10-én arról értesítette felperest, a számlákat a jövőben ne az címre, hanem I. r. alperes magyarországi címére küldje meg.

I. r. alperes részéről eljárva alkalmazott 2000. január 13-i levelében pedig arról tájékoztatta felperest, hogy „2000. február 1-jétől az címe megváltozik, új címük a következő:”, és ezért a számlán a vevő rovatban az-t „kell feltüntetni”, a szállítási cím Vámszabadraktár,, a postacím az

Ezt követően is a megrendelésekkel, szállításokkal kapcsolatos ügyintézés I. r. alperes székhelyén, alkalmazottai közreműködésével történt, a számlák I. r. alperes címére, míg a termékek a vámraktárba érkeztek be.

(2000. március 20-án és tárgyalásokat folytatott, az erről készült összegzés egyebek mellett rögzítette, az neve változott, intézkedünk, hogy valamennyi részleg tudatában legyen a cég helyes írásmódjának.)

I. r. alperes a termékeketon kórházaknak értékesítette, több pályázati felhíváson, közbeszerzési eljárásban is részt vett. A felperes elnöke, az egyik ilyen pályázat benyújtásához igazolta 2001. október 9-én, hogy I. r. alperes a cégcsoporthoz tartozó mely cégek termékeit jogosulton kizárólagos jogosultsággal értékesíteni, és 2002. január 24-én is I. r. alperest megjelölve adott ki meghatározott ortopédiai termékek kizárólagos forgalmazói jogosultságára

igazolást, és rögzítette, a közbeszerzési eljárás keretében a termékekre vonatkozó ajánlat benyújtására, a szerződés saját nevében történő megkötésére és az abban foglaltak teljesítésére I. r. alperes teljes jogkörrel rendelkezik.

A megrendelt termékek ellenértéke egy idő után nem került megfizetésre.

A 2003. május 14-én I. r. alperesi ügyvezetőnek címzett levelében, utalva arra, cégei, beleértve az cégcsoportját, a magyarországi, a , valamint a vállalatait, összes lejárt tartozása meghaladja az 1.000.000 eurót, az említett cégeknek történő szállítások felfüggesztését jelezte.

Felperes pedig 2003. július 10-én kelt I. r. alpereshez címzett levelében I. r. alperes forgalmazói státuszát és a forgalmazói szerződést a fizetési kötelezettség elmulasztására hivatkozással felmondta. Kijelentette, sem I. r. alperes, sem, sem egyéb vállalata nem forgalmazója a termékeknek. I. r. alperes, mint adós lejárt tartozásának összegét 29.740,19 euróban jelölte meg, melynek 8 napon belüli megfizetésére szólította fel.

I. r. alperes 2003. július 18-i válaszlevelében arra hivatkozott, disztribútori szerződés hiányában annak felmondása sem lehetséges. Azt nem vitatta,on forgalmazott termékeket, állította azonban szerződéses kapcsolatban a gyártókkal nem állt, megrendelő nem volt, ezért velük szemben fizetési kötelezettsége sem keletkezett.

2004. február 23-án a felperes és a cégcsoport tagjai engedményezési szerződést kötöttek a követelések hatékony érvényesítése érdekében. A megállapodás definícióként rögzíti, „a követelések az engedményezők I. r. alperessel szemben fennálló olyan követeléseit jelentik, amelyek az engedményezők és az I. r. alperes kereskedelmi kapcsolatából származnak.” Az engedményezők a 2.1. pont szerint az I. r. alperessel szemben fennálló követeléseikből származó minden jogot 2004. február 23-ával a felperesre (engedményesre) engedményeznek. A 3.1. pont pedig kimondta, az engedményezők „minden egyes ismert és ismeretlen követelésüket, amely őket ismert vagy ismeretlen harmadik személyekkel szemben az I. r. alperessel folytatott kereskedelmi kapcsolatukból származóan megilletik, vagy az engedményezők termékeinekra történő szállításával kapcsolatos működésük alapján egyébként megilletik, a hatályba lépés napjával az engedményesre ruházzák és felhatalmazzák, a követeléseket érvényesítse.

Az engedményezési szerződés I. számú mellékletét képezte a követelések listája, mely a követeléssel rendelkező engedményező társaságokat, az adós társaságokat és a kintlévőség (tartozás) összegét tünteti fel. E szerint a

(.....) 262.937,93 és az I. r. alperes adóssal szembeni 4.786,21; a az (.....) adóssal szembeni 52.523,8, az adóssal szembeni 43.114,32 és 12.389,46; a az adóssal szembeni 91.073,88, a az adóssal szembeni 109.637,32, az adóssal szembeni 1.393,24; az az adóssal szembeni 457,048, 17 euró összegű követelését engedményezte felperesre. (A listában szerepel a felperes I. r. alperessel szembeni 29.740,19 euró összegű követelése is.)

(Felperes I. r. alperessel, mint kötelezettel szemben az 5.Pk.51353/2003. számon indult fizetési meghagyásos eljárásban igényt érvényesített 2.176.367 forint áruellenérték és járulékai iránt, a kibocsátott fizetési meghagyás ellentmondás hiányában jogerőre emelkedett.)

Felperes 2004. március 1-jén 991.604,83 euró tőkeösszegre előterjesztett, utóbb az összecszerűség tekintetében a vonatkozásában 46.870,92 euróval módosított (felemelt) keresetében I-II. r. alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni 1.027.717,86 euró, valamint ezen összeg után a számlák esedékességének középarányos idejétől, 2001. április 1-jétől a kifizetésig járó évi 11 % késedelmi kamat, továbbá perköltség megfizetésére. Kérte annak megállapítását, az engedményező cégek és I. r. alperes között termékforgalmazási (disztribúciós) szerződés létrejött, és azt az engedményező felmondták. Kérte azt is, a bíróság tiltsa meg I. és II. r. alperesnek, hogy a felperesi termékek hivatalos forgalmazójának adják ki magukat. Arra az esetre, ha a bíróság a termékforgalmazási szerződés létrejöttét nem állapítaná meg, III. r. alperes marasztalását kérte. Keresetét I. r. és III. r. alperessel szemben vételár címén a Ptk. 365. §-ra, II. r. alperessel szemben a Gt. 79.§ (3)-(4) bekezdésére alapította. A magatartástól való eltiltásra vonatkozó keresetét a Ptk. 75.§ (1)-(2) bekezdésére, a 84.§ (1) bekezdésének a) és b) pontjára, valamint az 1996. évi LXVII. törvény 2., 6.§-ára és a 86.§ (1)-(2) bekezdésére alapította. Állította, I. r. alperes magatartása a felperesi cégcsoporttal szemben arra irányult, hogy félrevezesse a tekintetben, mivel is állnak üzleti kapcsolatban. Ezt támasztja alá, az 1998. december 16-i levél tartalma is, valamint azok a levelek, amelyekben I. r. alperes vevőként a székhelyű céget, majd pedig III. r. alperest kérte feltüntetni. Hangsúlyozta, megrendelőnek, vevőnek ténylegesen I. r. alperes tekintendő, III. r. alperes közbeiktatása kizárólag adócsökkentési, adóelkerülési célzatú volt. A megrendelések I. r. alperestől (alkalmazottaitól) származtak, annak fejéces levélpapírját felhasználva, a számlákat I. r. alperes címére küldték meg, az ügyintézés I. r. alperes székhelyén, szintén az alkalmazottai közreműködésével történt, és a teljesítés helye ugyancsak I. r. alperes székhelye, illetőleg a teljesítésbe bevont budapesti közraktár volt. III. r. alperes kizárólag „fizetési ügynök”, a Ptk. 268.§ (1) bekezdése szerinti teljesítési segéd volt azáltal, I. r. alperes rajta keresztül fizette, illetve nem fizette meg az áruk ellenértékét. Önmagában III. r. alperesnek az okmányokon vevőként történt megjelölése nem alapozza meg disztribúciós szerződés létrejöttét közte és felperesi cégek között. Kiemelte, mind a disztribúciós

szerződésbeni felhatalmazás a kizárólagos értékesítésre, mind annak megerősítése, mindpedig a közbeszerzési eljárásokhoz kiadott igazolások, termékforgalmazási engedélyek is I. r. alperes vevői minőségét bizonyítják. Hangsúlyozta azt is, a felek közötti együttműködés, így például a 180 napos fizetési haladékkal történő teljesítés is, lényegében a termékforgalmazási megállapodásban foglaltak szerint történt, ezért az ráutaló magatartással létrejötnék tekintendő. Állította, ezen tényekre alapítva érvényesít igényt I. r. alperessel szemben, aki a jogerős fizetési meghagyással érintett követeléstől eltekintve, hosszas egyeztetést követően sem fizette ki a számlák ellenértékét.

A követelés alátámasztására a 102029 és a 103422 számú számla, valamint az I. r. alperest vevőként feltüntető 2002. november 8-i B544131 számú, 426,32 angol font összegű számla kivételével III. r. alperest vevőként megjelölő számlákat, vámiratokat, szállítás megtörténtét igazoló iratokat csatolt.

A követelésösszegezésére nézve a 2006. február 17-i beadványa mellékleteként (F/26.) kimutatást is készített, mely szerint felperesi követelést 123.207,66, a cégét 9.787,16, a cégét 90.604,03, az angolai cégét 234.255,29, az cégét 411.961,64, és a-ét 157.901,48 euróban, összesen 1.027.717,86 euró összegben jelölte meg, hangsúlyozva a számlák valamennyi, I. r. alperes által megrendelt és ki nem fizetett termék ellenértékéről kerültek kiállításra, függetlenül attól, mi volt a végállomás.

II. r. alperessel szemben előadta, jogelődje 2003. augusztus 12-én kivált az I. r. alperesből, a kiválási okiratokból azonban nem állapítható meg egyértelműen, I. r. alperes eszközeit és kötelezettségeit, így a felperestől beszerezett termékeket, fizetési kötelezettséget pontosan miként osztották meg, ezért a jogelőd perbenállása a szétválást megelőzően keletkezett kötelezettségek tekintetében fennálló egyetemleges felelősség alapján indokolt volt. Miután a jogelőd II. r. alperesbe beolvadt, II. r. alperes helytállási kötelezettségét jogutódi minőségére hivatkozással állította.

Állította továbbá, amennyiben a bíróság a szerződés létrejöttét III. r. alperes tekintetében állapítaná meg, úgy a vételár megfizetésére ezen okból III. r. alperes köteles.

Utóbb a per során a felperes keresetét akként pontosította, hogy az engedményezett követelések között felsorolt 29.740,19 eurót saját követelésként érvényesíti.

I-II. r. alperes a keresetet jogalapjában és összegezésében is vitatta. Vitatták a megállapítási kereset előterjesztésének Pp. 123.§-ban írt feltételei fennálltát, továbbá hogy felperes hivatalos forgalmazójának adták volna ki magukat, illetőleg magatartásuk a felperes félrevezetésére, megtévesztésére irányult volna. Állították, I. r. alperes a perbeli követelések tekintetében nem állt felperessel szerződéses kapcsolatban, kizárólag eseti adásvételi szerződések jöttek létre a gyártó cégekkel, amelyek a megrendelésen és annak elfogadásán alapultak, III. r. alperes

kereskedelemszervező feladatot látott el, ennek során került jogviszonyba a cégekkel, rajta keresztül folyt a termékek forgalmazásaon,ban ésban is. III. r. alperes bejegyzett, jogi személyiséggel rendelkező, önálló jogalany volt, akit a perbeli időszakban, csakúgy, mint I. r. alperest, képviselt. III. r. alperes önálló jogalanyiségének felperesi cégek szintén ismeretében voltak, amennyiben pedig e körben mégsem jártak el kellő gondossággal, úgy a Ptk. 4.§ (4) bekezdése értelmében saját felróható magatartásukra nem hivatkozhatnak. Hangsúlyozták, a vételárat szintén III. r. alperes fizette meg a számlájáról, e tény is vevői minőségére utal, és az engedményezési szerződésben foglaltak szerint is túlnyomórészt ezért szerepel III. r. alperes adósként, és nyilvánvalóan az átutalásokat is III. r. alperestől származó bevételként könyvelték el. A kibocsátott számlák, okmányok mind a III. r. alperessel létrejött jogviszonyt bizonyítják, a teljesítési hely szerződéses jogviszonyt nem hoz létre, és a jogviszony létrejöttének megítélése szempontjából az ügyintézés helye és mikéntje is közömbös, mivel I. r. alperes nem volt elzárva attól, hogy III. r. alperes képviselőjét ellássa. Annak bizonyítására, a felperesi cégcsoporttól III. r. alperes vásárolt, és az árut továbbértékesítette, csatoltak egy III. r. alperest feladóként és az céget címzettként feltüntető, csípőprotézisre vonatkozó 2000. március 8-án kiállított vámokmányt. Előadták, felperest terheli annak bizonyítása, I-II., vagy III. r. alperes mikor, milyen mennyiségű árut, milyen vételáron és fizetési határidővel rendelt meg. Jelezték, a becsatolt számlák között kettő olyan is szerepel, amelyen vevőként az van feltüntetve. Utaltak arra is, a csatolt okiratok csupán a közraktárba szállítás tényét igazolják, azt nem, I. r. alperes azokat át is vette. Végül arra is hivatkoztak, felperes velük szemben számlákat nem bocsátott ki, jogosulti késedelme áll fenn, ez pedig a Ptk. 303.§ (3) bekezdése értelmében a kötelezett egyidejű késedelmét kizárja.

III. r. alperes szintén a kereset vele szembeni elutasítását kérte. Előadta, még ha történt is III. r. alperes részéről fizetés, ebből nem következik, hogy a perbeli követelések tekintetében is fizetési kötelezettség terhelne, és hogy a perbeli áruk III. r. alperes által megrendelt árunak minősülnének. Állította, a megrendelések és a kiállított számlák valójában fiktívek voltak, jogviszony felperes és III. r. alperes között nem jött létre. Forgalmazói joggal I. r. alperes rendelkezett, a kórházakkal szintén neki volt szerződése. Abból, hogy III. r. alperesnek is ügyvezetője volt, nem következik, hogy az I. r. alperes alkalmazottjainak adott utasítást III. r. alperestől származónak kell tekinteni, az alkalmazotti viszonyból fakadóan, az csak I. r. alperes képviselőjében teljesített megbízásként értékelhető.

Az elsőfokú bíróság széleskörű tanúbizonyítást folytatott.

A tanúként meghallgatott előadta, az árukat az nevében, utasítására rendelte meg, a számlák valószínűleg ezért kerültek III. r. alperes nevére kiállításra. A belföldi kórházakkal I. r. alperesnek volt kapcsolata. Előadta azt is, I. r.

alperes fogalmazhatott termékeketon, és e termékek belföldiesítéséhez a számlákat III. r. alperestől kapták. III. r. alperes számláin az áruk magasabb áron szerepeltek, mint amilyen áron a vállalatok leszámlázták III. r. alperesnek. Az áru a vámraktárba a III. r. alperes nevére érkezett, I. r. alperes a III. r. alperestől kapta meg a számlát, és tőle vette át az árut. Az áru útja az volt, a vállalatoktól az raktárába került, és innen az I. r. alperes vette át.

..... tanú úgy nyilatkozott, az export ügyeket intézte, a és raktárakba rendelt árut, eleinte I. r. alperes, majd III. r. alperes nevében. A és cégeknek szintén a III. r. alperes bocsátott ki számlát. Nyilvántartotta a felperesi cégek által III. r. alperes, és a III. r. alperes által az I. r. alperes, és külföldi cégek részére kiállított számláit is. Kijelentette, III. r. alperesnek a volt számlája, a számla felett volt rendelkezési joga. Azt is előadta, a közvámraktárba az áru, mint III. r. alperes tulajdona került, és a III. r. alperes értékesítette tovább. Vámszempontról az importáló az I. r. alperes volt aon fogalmazott termékek vonatkozásában.

..... a felperesi társaság elnöke tanúkénti meghallgatása során azt adta elő, az elosztási szerződéstervezetre úr változtatási listát küldött, ezzel egy új tárgyalási kört indított el, de világossá vált úr nem akar hivatalos, írásba foglalt szerződést kötni. úr az cég számára kapta az elosztói jogokat, az céggel kapcsolatban nem álltak, az elosztói megállapodás tárgyalása során a létezéséről nem is tudtak. Csak később értesült arról, hogy kérésére cserélték az nevét-re, végül is ezt jóváhagyta. Arról se volt tudomása, hogy mögött több cég áll, nem tudta, hogy a megrendeléseket III. r. alperes küldte, mivel a fejléce alatt megrendelés nem érkezett. A megrendelések az I. r. alperes céges papírján érkeztek. megnyugtatta, e megoldásnak adókönyvitési célja van.

..... úgy nyilatkozott, a szerződéstervezet a felperesi oldalra volt egyoldalúan előnyös, aláírására egyik fél részéről sem került sor. Eleinte a megrendelésekre a gyártó cégek számláztak, majd az utolsó másfél évben a központ végezte a számlázást. Az off-shore cég létrehozását a felperesi cégcsoport munkatársai javasolták, azzal a céllal, elosztó tevékenységet fejtsen ki különböző országokba. I. r. alperes alkalmazásában lévő személyek végezték III. r. alperes adminisztrációját. III. r. alperes megalakulását követően I. r. alperes III. r. alperestől vásárolta meg a termékeket. Előadta továbbá, az I. r. alperes és III. r. alperes között ügynöki szerződés nem került írásbafoglalásra, III. r. alperesnekon volt bankszámlája.

..... tanú, aki korábban felperesnél a kelet európai országokkal történő üzleti kapcsolatok kiépítéséért felelős személy volt, úgy nyilatkozott, azt nem tudta

pontosan, úr mely cég nevében tárgyalta, lehetséges, hogy I. r. alperes nevében. Tudott III. r. alperes létezéséről, de nem az ő javaslatára jött létre. Írásba csak a megrendelés lett foglalva, a számla és a szállítólevél. III. r. alperes megrendeléseit a cég befogadta, és szállította rá, úgy emlékezett, többségében a megrendeléseket az adta le.

Az elsőfokú bíróság 2006. március 21-én kelt 7.G.40.264/2004/51. számú ítéletével egyetemlegesen kötelezte I. és II. r. alperest 980.846,94 euró, valamint ezen összeg után 2001. április 1-től a kifizetésig járó évi 11 % késedelmi kamat és 6.496.800 forint perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ügygondnok díját 300.000 forintban állapította meg, rendelkezett a felperes által letétbe helyezett összeg ügygondnok részére kiutalásáról.

Megállapította, írásbeli keretszerződés a felek között nem jött létre, az üzleti kapcsolat egyedi megrendelésekből tevődött össze. A perbeli adatokból azt a következtetést vonta le, az adásvételi szerződések a felperesi gyártók, engedményezők és I. r. alperes között jöttek létre, „jogutódlás nem következett be”, III. r. alperes nem tekinthető vevőnek, csupán, mint I. r. alperes teljesítési segédje működött közre, tartós üzleti kapcsolatban.

A leszállított árukon I. r. alperes szerzett tulajdonjogot, mely áruk ellenértékét tartozik megfizetni. II. r. alperes marasztalására nézve kifejtette, II. r. alperes az I. r. alperes szétválásával alakult meg a perbeli jogviszony létrejöttét követően, ezért a Gt. 79.§ (4) bekezdése alapján I. r. alperes tartozásáért egyetemlegesen felelős.

Az ítélet keresetnek helyt adó, I-II. r. alpereseket marasztaló rendelkezésével szemben I-II. r. alperes fellebbezett. Előadták, az elsőfokú bíróság a tényállást részben iratellenesen állapította meg, a perbeli adatokat tévesen értékelve, figyelmen kívül hagyva téves jogkövetkeztetésre jutott. Sérrelmezték, az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget azon körülménynek, a számlákon, megrendeléseken vevőként III. r. alperes szerepel, a számlákat III. r. alperes egyenlítette ki, az engedményező társaságok a szerződő fél személyének megváltozását kifejezetten tudomásul vették, I. r. alperes alkalmazottja a megrendelést III. r. alperes nevében írta, a és cégek megrendeléseinek címzettje minden esetben III. r. alperes volt. Kiemelték, I. r. alperes egyetlen árutételt sem vett át az engedményező társaságoktól, tulajdonszerzése nem bizonyított.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte, helyes ténybeli és jogi indokai alapján.

A Fővárosi Ítéltábla a 2007. március 23-án kelt 16.Gf.40.453/2006/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú

bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította. A felperes, az I. r. és II. r. alperes másodfokú perköltségét 2.700.000-2.700.000-2.700.000 forintban, a III. r. alperes ügygondnokának másodfokú díját 150.000 forintban, az I. r. és II. r. alperes által le nem rótt fellebbezési illeték összegét 900.000-900.000 forintban állapította meg. A határozat indokolásában rámutatott, a felek előadása jelentősen eltért a tekintetben, az írásbeli - de a peranyaghoz nem csatolt - megrendelések I. r., vagy III. r. alperestől származtak-e, I., vagy III. r. alperes tekintendő-e a szerződések alanyának, fizetésre kötelezettnek. A perbeli adatokban rejlő jelentős ellentmondások folytán, így figyelemmel arra is, a megrendelések a peres iratok között egyáltalán nem lelhetők fel, nem lehet megnyugtató módon állást foglalni abban a kérdésben, a felek közötti üzleti kapcsolatban alperesek milyen szerepet töltek be, a felek között milyen szerződéses jogviszony jött létre, az I. r. alperes a III. r. alperes szerződéses láncolatba bekapcsolódását (bekapcsolását) követően milyen, csupán szervezői, esetleg ügynöki feladatot töltött-e be, vagyis közvetítette-e felpereshez a megrendelőket, vagy őt magát kell-e valójában minden egyes ügylet alkalmával megrendelőnek tekinteni. A szerződéses konstrukció megnyugtató tisztázásához szükséges a szállítás, számlázás alapjául szolgáló eseti megrendelések áttekintése, annak vizsgálata, azokban alperesek milyen pozícióban szerepelnek, különös tekintettel arra is, a megállapodástervezet nem zárta ki felperesi oldalon a termékek I. r. alperesen kívüli, vagyis „bármely más személy, vagy cég számára történő értékesítését”.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság felhívta felperest az eseti megrendelések csatolására.

A megismételt eljárásban felperes keresetét lényegében változatlanul fenntartotta. Elsődlegesen I-II. r. alpereseket kérte egyetemlegesen 1.027.717,86 euró, és ezen összeg után a számlák lejáratú esedékességétől 2000. december 31-ig évi 12 %, 2001. január 1-jétől évi 11 % késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére kötelezni, másodlagosan „vagylagosan” pedig III. r. alperest. Keresetét a Ptk. 201.§ (1) bekezdésére; 277.§ (1) bekezdésére; 298.§-ára; 300.§ (1) bekezdésére; 301.§-ára és 365.§-ára alapította. Kérte annak megállapítását is, a termékforgalmazási megállapodás és jogviszony felperes és I. r. alperes között érvényesen létrejött. Továbbá kérte azt is, a bíróság tiltsa meg, alperesek a felperesi termékek hivatalos forgalmazójának adják ki magukat.

Előadta, a megrendeléseket az idő múlására, és arra tekintettel az engedményező társaságoknak nem volt kötelessége azok megőrzése, benyújtani nem tudja. Változatlanul állította, a csatolt okirati bizonyítékok - levelezés, számlák, fuvarlevelek -, valamint tanúvallomások alapján az állapítható meg, tartós üzleti kapcsolat közte, az engedményező társaságok és I. r. alperes között állt fenn 2003-ig, és a szerződéses viszony megrendelések ismeretének hiányában is igazoltnak tekintendő, további bizonyítási eljárás nem szükséges. Utalt arra, az árut I. r. alperes alkalmazottai rendelték meg, végezték az adminisztrációt, III. r. alperes székhelyén nem folyt ügyintézés. I-II. r. alperes nem bizonyította III. r. alperes

képviselésében járt volna el, s azt sem, az engedményező cégekkel közölték volna, hogy jognyilatkozataikat III. r. alperes nevében teszik. Az I. r. alperes fejlődés papírján, bélyegzőjével ellátott, I. r. alperesi alkalmazottak által aláírt megrendeléseket a Ptk. 207.§ (1) bekezdése értelmében I. r. alperestől származó megrendeléseknek kell tekinteni. Hangsúlyozta, III. r. alperes csak teljesítési segédként működött közre, technikai jellegű szerepet töltött be, „mögötte ténylegesen I. r. alperes állt.” Bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

I-II. r. alperes, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, nyilatkozatot nem tett.

III. r. alperes fenntartva perbeli nyilatkozatait a vele szembeni kereset elutasítását, ügygondnoki díjának 500.000 forint + áfa összegben megállapítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 2007. szeptember 18-án kelt 7.G.40.707/2007/7. számú ítéletével egyetemlegesen kötelezte I. r. és II. r. alperest 980.846,94 euró, valamint ezen összeg 2001. április 1-jétől számított 11 % kamata és 10.546.800 forint perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Dr. Zsögöny Ilona ügygondnoki díját 750.000 forintban állapította meg, s rendelkezett ezen összeg részére történő kiutalásáról, valamint a fennmaradó 250.000 forint letétben tartásáról.

Az ítélet indokolása szerint az engedményezés csak a vételár követelésekre vonatkozott, sem a disztribúciós megállapodás létrejöttének megállapítása, sem a forgalmazástól való eltiltás iránti követelés engedményezésére nem került sor, a keresetet e körben ezért megalapozatlannak tekintette.

A továbbiakban kifejtette, az „.....-t” képviselő és a felperesi cégcsoport képviselésében eljáró által a termékek gyártóktól történő megvásárlásáról és magyarországi forgalmazásáról folytatott üzleti tárgyalásokból az következik, a Ptk. 205.§ (1) bekezdése alapján az „.....” és a felperesi cégcsoport között a Ptk. 379.§ (1) bekezdése szerinti szállítási keretszerződés jött létre. Az „.....” felszámolását követően a felperesi cégcsoport I. r. alperest jogutódként elfogadta, „ezzel megtörtént a szállítási keretszerződés (forgalmazási jog) átcedálása az I. r. alperesre”. A keretszerződés jogosította fel I. r. alperest a termékek megrendelésére, magyarországi forgalmazására, az egyedi megrendelésekkel nem elkülönült, egyedi jogviszonyok jöttek létre, hanem a keretszerződés feltétele volt az egyedi megrendelések befogadásának, teljesítésének. Rámutatott, e szerződéstípus fennálltát igazolja az is, miután felperes a forgalmazási jogot I. r. alperestől visszavonta, felperesi cégcsoport tagjai sem I. r. alperesi, sem III. r. alperesi egyedi megrendeléseket nem fogadtak be.

A továbbiakban a rendelkezésre álló perbeli adatokból, így különösen tanúvallomásából, az I. r. alperes alkalmazottai által felperesnek írt 1998. október 19-i, 1998. december 16-i, 2000. január 13-i levelek tartalmából, külső megjelenési formájából, azon tartalomból, a hivatkozott levelek „saját áruról” saját

megrendelésről" beszélnek, azt a következtetést vonta le, a szerződés a felperes, az engedményezők és az I. r. alperes között maradt fenn, III. r. alperes közvetítőként, teljesítési segédként került be a szerződéses láncolatba. I. r. alperesnek nem volt olyan szándéka, hogy a szerződésből eredő jogokat III. r. alperesnek átadja, a számlák III. r. alperes nevére történő kiállításáról rendelkezés pedig nem minősül szerződés módosítására tett ajánlatnak. Rámutatott, az I. r. alperessel fennállt jogviszonyt támasztja alá az is, felperesi cégcsoport csak forgalmazási joggal rendelkező cégtől fogadott be egyedi megrendelést, III. r. alperes azonban forgalmazási joggal nem rendelkezett, az „általa aláírt megrendelések azzal a céllal készültek, az árut I. r. alperes továbbértékesítse." A felek közötti levelezés azt bizonyítja, a számlázási cím megváltozása nem érintette a szállítási címet és a megrendelő tényleges személyét sem, annak ellenére, a megrendeléseket 2000. február 1. napjától III. r. alperes írta alá. A szerződéses jogviszony megítélése szempontjából nem a III. r. alperes által aláírt megrendeléseknek, hanem a felperesi cégcsoport és az I. r. alperes közötti levelezés anyagának van döntő súlya. tanú nyilatkozata is azt támasztja alá, III. r. alperes csakis számlázási címként működött, székhelycímével és bankszámlával rendelkezett, alkalmazotti állománya nem volt. Rámutatott arra is, III. r. alperes megalapításának indoka aon kívülre értékesítendő áruk kétszeri vámolásának elkerülése volt előadása szerint is, s ez is I. r. alperessel fennállt jogviszonyra mutat, különben fel sem merülhetett volna a dupla vámolás kérdése, mint ahogy az is, a - cég I. r. alperesnek küldte a megrendelést.

Az egyedi megrendelések alapján a felperesi gyártók, engedményezők és I. r. alperes között adásvételi szerződések jöttek létre a Ptk. 365.§ (1) bekezdése alapján. I. r. alperes a leszállított árukon tulajdonjogot szerzett, mely áruk ellenértékét tartozik megfizetni. Az összegaszerűség körében rámutatott, I. r. alperes nem állította, hogy maga, vagy III. r. alperes fizetést teljesített volna. A keresetmódosításában kimunkált 1.027.717, 86 euró összegből a 46.870,92 euró követelésére nézve kifejtette, az engedményezési szerződés ezen összegre nem terjedt ki, ezért az I. r. alperest a Ptk. 365.§ (1) bekezdése alapján a különbözet és kamatai (1.027.717,86 - 46.870,92) megfizetésére kötelezte. II. r. alperes marasztalására nézve kifejtette, II. r. alperes az I. r. alperes szétválásával alakult meg a perbeli jogviszony létrejöttét követően, ezért a Gt. 79.§ (4) bekezdése alapján I. r. alperes tartozásáért egyetemlegesen felelős. A disztribútori szerződés létrejöttének megállapítására és az eltiltásra irányuló keresetei kérelmek elutasítása körében utalt arra is, ezen felperesi előadások nem nyertek bizonyítást.

Az ítélet keresetnek helyt adó, I-II. r. alpereseket marasztaló rendelkezésével szemben I-II. r. alperes fellebbezett jogi képviselő útján. Elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását, felperes perköltségben marasztalását, másodsorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérték. A korábbi perbeli nyilatkozataikat fenntartva előadták, annak ellenére, hogy felperes a

megrendeléseket csatolni nem tudta volna, azok külső formájára nézve részletes tényállítást tett. Kiemelte, és vonatkozásában nem I. r. alperesnek, hanem az és az cégnek volt forgalmazói joga. Állította, a tartós üzleti kapcsolat alapjául megjelölt keretszerződés létre okirati bizonyíték a peranyagban nem lelhető fel, de a felek személyében, a szerződés tárgyában, az árképzés módjában és a fizetési feltételekben történt megállapodás hiányában, ilyen szerződés nem is jöhetett létre, szemben az elsőfokú bíróság téves ténymegállapításával. III. r. alperes nyilatkozata szerint is az üzleti tevékenység, forgalmazási jog átvételére alakult, a keresetet összezszerűségében is vitatták. Kiemelték, felperesi cégcsoport, mint jogalany nem létezett, így szerződések alanya sem lehetett, az eseti szállítási szerződések pedig a megrendeléssel és annak befogadásával az engedményező társaságok és III. r. alperes között jöttek létre. Ezt igazolja, a felperesi cégcsoport tagjai is III. r. alperest adósként jelölték meg. Sérelmezték azt is, az elsőfokú bíróság a megrendelések hiányában állapította meg az adásvételi szerződések létrejöttét, egyoldalúan elfogadva a felperesi állítást. Hivatkoztak arra is, tévesen került megállapításra, hogy-ral folytatott tárgyalás szerződést eredményezett volna, mivel szerződéskötésre képviseleti joggal nem rendelkezett. Kifogásolták, a keretszerződés „átcedálásának” megállapítását is azon okból, szerződéses jogok és kötelezettségek átruházásához az új szerződő féllel történő megegyezés is szükséges, ilyenre azonban nem került sor. Változatlanul állították, I. r. alperes a leszállított árukön tulajdonjogot nem szerzett, mivel egyetlen árutételt sem vett át, a szállítási hely volt minden esetben. Sérelmezték, az elsőfokú bíróság az ítéltábla iránymutatása ellenére az összezszerűség körében nem folytatott le bizonyítási eljárást, mert csakis az eseti megrendelések áttekintését követően lehetett volna e körében állást foglalni. Felperesnek ugyanis valamennyi tétel esetében bizonyítania kellett volna, hogy ki, mikor, milyen mennyiségű árut, milyen vételáron rendelt meg, továbbá azt, hogy a megrendelt árut a szerződés szerint leszállította, és azt I. r. alperes átvette. A tulajdonszerzéseket felperes azonban nem bizonyította. Továbbra is hangsúlyozták, az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben éppen I. r. alperes volt az árukat megrendelő, számlákat kiegyenlítő III. r. alperes teljesítési segédje, azzal, hogy az adminisztratív feladatokat végezte.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte, valamint I-II. r. alperesek egyetemleges, illetőleg III. r. alperes vagylagos kötelezését másodfokú perköltsége megfizetésére. Előadta, az elsőfokú bíróság az okiratok, tanúnyilatkozatok alapján a tényállást teljes körűen feltárta, abból helyes jogi következtetésre jutott. Változatlanul hangsúlyozta, az eseti megrendelések nem tekinthetők III. r. alperestől származónak, mivel saját infrastruktúrával, alkalmazottakkal nem rendelkezett. A számlák kizárólag kérésére kerültek III. r. alperes nevére kiállításra. Azt, hogy továbbra is I. r. alperest tekintették szerződő félnek, s III. r. alperest csupán teljesítési segédnek, az is mutatja, a számlákon zárójelben I. r. alperest is feltüntették. A III. r. alperes szállítási láncolatban betöltött technikai szerepének igazolására nézve ismételten azon tanúnyilatkozatára utalt, amely szerint „nem voltak alkalmasak a jogszabályok

abban az időben arra, hogyról történjen meg az egyéb országokba a termékek szállítása, mivel többszöri vámoltatás a szállítási határidőt nagyon meghosszabbítja ... Ezen túl gazdaságossági oka is volt annak, hogy nemról indultak a szállítások különböző országokba." Utalt arra is, a jelenleg munkatársaként dolgozó tanúvallomása nem tekinthető elfogulatlannak. Hangsúlyozta, alperesek tévesen állítják, hogy szerződésmódosítással III. r. alperes megrendelőként, vevőként a jogviszonyba belépett volna, erről az engedményező cégeket értesítették, illetőleg III. r. alperesnek ilyen tartalmú akaratnyilatkozata lett volna. III. r. alperest csak a számlákon is történt feltüntetése miatt nevezték adósnak, valójában névleges adósnak tekintették, s ezért is I. r. alperessel szemben fennálló követelések engedményezéséről rendelkeztek. Továbbra is állította, a megrendelt árukon I. r. alperes szerzett tulajdonjogot. Perbeli esetben az Ex works fuvarparitású szállításoknál a gyártó cég telephelyén, gyárában a vevő rendelkezésére lett bocsátva az áru, s ezzel a tulajdonjog is átszállt. Más paritású szállításoknál pedig a szállítási okmányok bizonyítják, az áruk a megjelölt szállítási helyre megérkeztek. Kiemelte, a vámraktárba szállítás I. r. alperes kérésére történt, s tanúvallomása szerint a raktárból az I. r. alperes vette át.

I-II. r. alperes fenntartva fellebbezésében írtakat, a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében rámutatott, a Ptk. 205.§ (1)-(2) bekezdésében írt feltételek hiányában felperes, az engedményező cégek és I. r. alperes között keretszerződés nem jöhetett létre. A számlák III. r. alperest vevőként jelölik meg, s a közvámraktárban az áru a vevő III. r. alperes tulajdonába, birtokába került, nem pedig I. r. alperesébe, mint ahogy arra is utalt tanúvallomásában. Amennyiben az lenne megállapítható, a szerződések I. r. alperessel jöttek létre, úgy az a körülmény, felperesi cégek a számlákat III. r. alperes nevére állították ki, III. r. alperes felperesi cégek hozzájárulásával történt tartozásátvállalását jelenti, és ez esetben is a fizetésre kötelezett az I. r. alperes helyébe lépett III. r. alperes lenne.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezések és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

A fellebbezések az alábbiakra tekintettel megalapozottak.

A Ptk. 379.§ (1) bekezdése értelmében szállítási szerződés alapján a szállító köteles a szerződésben meghatározott dolgot a kikötött későbbi időpontban, vagy időszakban a megrendelőnek átadni, a megrendelő pedig köteles a dolgot átvenni és az árat megfizetni.

A Ptk. 205.§ (1)-(2) bekezdése szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. A szerződés létrejöttéhez a feleknek a

lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges.

A Ptk. 216.§-a pedig kimondja, szerződést - jogszabály ellenkező rendelkezése hiányában - akár szóban, akár írásban lehet kötni, a szerződési akaratot ráutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni.

Az idézett rendelkezésekből lesűrhető, szállítási szerződéstípus esetén a szerződés tárgyát képező dolog (áru), a mennyiség, a szállítási időpont, illetve időszak, valamint az ár lényeges tartalmi elemnek minősül, amelyekben történő szóbeli, vagy írásbeli, illetőleg egyértelmű akaratot tükröző ráutaló magatartással kifejezett megállapodás hiányában a szerződés létrejötnék nem tekinthető.

Az adott ügyben a vételár-követelést érvényesítő felperes elsődlegesen I. r. alperest kérte vevőként marasztalni a vételárban, míg III. r. alperest, ugyancsak vevői (megrendelői) minőségét állítva, ugyanezen vételár megfizetésére kérte kötelezni arra az esetre, I. r. alperessel szembeni keresete nem vezetne eredményre.

Helytállóan indult ki tehát az elsőfokú bíróság a szerződéses kapcsolatrendszer vizsgálatából.

Helytállóan helyezkedett arra az álláspontra, hogy felperes, illetve az engedményezők és I. r. alperes között kizárólagos termékforgalmazási szerződés nem jött létre, nem született olyan megállapodás, amely I. r. alperest a hosszú távú együttműködés kereteit, feltételeit megszabva termékek meghatározott földrajzi területen történő elosztására, ezen termékek kizárólagos forgalmazására jogosította volna fel.

A továbbiakban azonban tévesen értékelte, minősítette a felek szerződéses kapcsolatát, amikor azt állapította meg, hogy a „felperesi cégcsoport” és az között, majd az I. r. alperes között szállítási keretszerződés jött létre, illetve állt fenn.

Nem vitás, hogy felperes és az engedményezők, valamint az, utóbb pedig I. r. alperes között létezett üzleti kapcsolat. Ezen üzleti kapcsolatból azonban a szállítási szerződés (keretszerződés) létrejötte - a szerződés szükséges, lényeges elemeiben történt megállapodás hiányában - nem következik. A perben nem volt adat arra nézve, hogy ilyen tartalmú megállapodás a keresettel érintett egyes

árutételek tekintetében akár szóban, írásban, vagy ráutaló magatartással létrejött volna.

Az sem vitás, hogy a felperes és az engedményezők akkor, amikor az I. r. alperes cég megrendelőként bekapcsolására vonatkozó bejelentése ellen kifogást nem emeltek, e ráutaló magatartással azt a tényhelyzetet is elfogadták, hogy a jövőben az I. r. alperes nem csak megrendelőként lép fel velük szemben, hanem közvetítői, üzletszerzői szerepkört is ellát.

Termékforgalmazási és szállítási keretszerződés nemlétében tehát a forgalom, áruszállítás nem vitásan az egyedi megrendeléseken, azok elfogadásán, az egyedi adásvételi szerződéseken alapulhatott csak. E körülményt támasztják alá és tanúvallomásai, valamint az engedményezési szerződésben foglaltak is, mely szerződésben a felek - szemben a felperesi állásponttal - a követeléseket nem, mint I. r. alperessel szemben fennálló követeléseket engedményezték, hanem, mint az engedményezők és az I. r. alperes kereskedelmi kapcsolatából származó követeléseket, amely szerződésben egyebekben az engedményezők a követeléseket, mint „minden egyes ismert, vagy ismeretlen követelést, mely őket ismert, vagy ismeretlen harmadik személyekkel szemben megilletik”, ruházták át, és mely szerződés mellékletében tételesen megjelölték az adósokat, éspedig szemben a felperesi előadással nem, mint névleges adósokat.

Szintén az egyedi megrendeléseken alapuló kapcsolatrendszer, és III. r. alperes adóskénti nyilvántartását igazolja, hogy a 2003. május 14-i levelében is egyebek mellett az cégcsoportba tartozó cégek, így III. r. alperes lejárt tartozására utal.

Tekintettel arra, hogy a felperes az elsődleges, I-II. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti követelését a termékforgalmazási szerződésre alapította, s ezen szerződésre alapítva állította azt, hogy az I. r. és II. r. alperes a vele szemben fizetésre kötelezett fél, az elsődleges kereseti kérelmet a kifejtettek szerint megalapozatlannak kell tekinteni, téves ezért az elsőfokú bíróság I. r. és II. r. alperest marasztaló határozata.

Felperes egyedi megrendeléseken alapuló vételár követelést a III. r. alperessel szemben érvényesített éspedig másodlagosan (vagylagosan) az elsődleges kereset eredménytelensége esetére.

Figyelemmel pedig arra, hogy az elsőfokú bíróság a szerződéses kapcsolatrendszer téves jogi megítélése folytán az elsődleges keresetnek helyt adott, a másodlagos

kereseti kérelem első fokú eljárás tárgyát - érdemi elbírálás tárgyát - még nem képezhetette, e körben tehát szükséges az első fokú eljárás megismétlése.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 213.§ (1) bekezdése alkalmazásával részíteletet hozott, s a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság I-II. r. alperest marasztaló ítéleti rendelkezését megváltoztatta, e körben a keresetet elutasította, míg a másodlagos - III. r. alperessel szembeni - kereseti kérelem vonatkozásában a Pp. 252.§ (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította.

Az I-II. r. alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a pernyertesség-pervesztesség megváltozott arányára tekintettel a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte felperest az I-II. r. alperesek, mint együttes jogosultak 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés c) pontja, (5)-(6) bekezdése, 4/A.§ (1) bekezdése alkalmazásával megállapított - áfát is magában foglaló - ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú együttes perköltsége megfizetésére.

Az I-II. r. alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 3.600.000 forint fellebbezési eljárási illeték államnak megfizetésére kötelezés a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdésén és a 15.§ (1) bekezdésén alapul.

A hatályon kívül helyezett rész tekintetében a Fővárosi Ítéltábla a felperes 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés c) pontja, (5)-(6) bekezdése, 4/A.§ (1) bekezdése alkalmazásával megállapított, áfát is magában foglaló másodfokú perköltségét, továbbá a III. r. alperes ügygondnokának ugyanezen jogszabály szerinti, áfát is tartalmazó másodfokú díját a Pp. 252.§ (4) bekezdése alapján csupán megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell rendelkeznie.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a másodlagos keresetet el kell bírálnia az egyedi szerződések vizsgálatával.

Tekintettel továbbá arra, hogy az eljárás során adat merült fel a III. r. alperes képviselője, az ügygondnoki képviselő feltétele fennálltának tisztázatlanságára nézve, az elsőfokú bíróságnak e vonatkozásban is vizsgálatot kell folytatnia.

Budapest, 2008. április 11.

. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Felker László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Sárközi Veronika
bírószági ügyintéző